

ve formě svědeckého údaje Vladimíra B-a, že totiž obžalovaná přiklekla v kostele se smíchem ke zpovědnici. V právu je naproti tomu zmateční stížnost, pokud, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., označuje jako právně mylný názor nalézacího soudu, že k jednání obžalované, měla-li by jím napodobovati posměšně zpověď, bylo zapotřebí ještě zpovědníka, aby byl totiž ve zpovědnici někdo, kdo by byl napodoboval zpovědníka. Zmateční stížnost dovozuje správně, že pojem sesměšňování nevyžaduje, by napadený jím předmět byl napodoben do všech podrobností, nýbrž že stačí v tom směru jakékoli naznačení jednání (v daném případě zpovědi jako obvyčeje církve římsko-katolické), jen je-li pro každého srozumitelné, zpovědnice pak že je kostelním zařízením druhu tak jedinečného, že nepřipouští pochybností o svém účelu a způsobu používání, že tudíž, přiklekne-li někdo, zejména příslušník jiného náboženského vyznání, než římsko-katolického, ke zpovědnici se smíchem, dává tím dostatečně na srozuměnou, že hodlá sesměšňovati zpověď, a to s hlediska názoru shora naznačeného i v tom případě, nebylo-li ve zpovědnici zpovědníka, pokud se týče osoby, která by ho napodobovala.

Čís. 1804.

Není zmatkem čís. 3 Šu 281 (§ 260 čís. 1) tr. ř., uvádí-li rozsudek pouze v důvodech (nikoliv též ve výroku), v čem záleží opomenutí dle Šu 335 tr. zák.

Stavitel je zodpověden za úraz, svěřil-li provedení studnařských prací zedníkovi (ne mistru zednickému) a nedohlédl, zda je řádně roubenc.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1924, Kr I 458/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. května 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvody zmatečnosti čís. 3, 5, 8 Šu 281 tr. ř., věcně provádí také zmatek čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. Dle čís. 3 Šu 281 tr. ř. vytýká, že první soud porušil předpis prvního a druhého odstavce Šu 260 tr. ř., jehož šetření jest pod sankcí zmatečnosti, tím, že v rozsudečném výroku neuvedl žádných skutkových okolností, žádného činu, pro který byl obžalovaný uznán vinným, nýbrž vyslovil pouze, že obžalovaný předsevzal čin, pokud se týče opomenutí, jež zakládá skutkovou podstatu přečinu podle Šu 335 tr. zák. Poněvadž obžaloba zněla jen na jedno určité opomenutí, nelze prý z rozsudku seznati, pro které opomenutí byl stěžovatel odsouzen. Avšak tato výtká jest neodůvodněna. § 260 tr. ř. nařizuje v odstavci prvním a druhém, aby trestný čin byl v rozsudečném výroku označen po stránce skutkové a

právní. Označení skutkové má pouze za účel individualisovati trestný čin, nikoliv snad jej podrobně popisovati. Zákonnému požadavku v tomto směru vyhovuje úplně, uvádí-li rozsudek ve výroku, že se obžalovaný dopustil v srpnu 1922 v P., při hloubení studně na přístavbě hřbitova opomenutí, kvalifikovaného dle §u 335 tr. zák., z něhož vzešla smrt Františka H-e. V čem toto opomenutí záleželo, uvádí rozsudek podrobně v důvodech, takže je vyloučeno, aby byl znovu stíhán nebo trestán pro týž trestný čin, čemuž právě předpis §u 260 tr. ř. chce zabrániti.

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, 1. že není tu trestného zavinění, jaké předpokládá § 335 tr. zák. ani ve směru objektivním ani subjektivním, poněvadž prý se obžalovaný přesvědčil o T-ovi, který je vyučeným zednickým mistrem, nikoliv štukatérem, že jest člověkem zkušeným a v každém ohledu spolehlivým; že je zapracován ve studnařství, potvrdil prý svědek P. Mimo to prý se obžalovaný ujistil ještě různými otázkami, na něž dostal uspokojivou odpověď, že T. se v studnařských pracech vyzná. Nelze prý ho proto vinit, že jednal neopatrně ve volbě T-ově a, poněvadž mu výslovně zakázal, aby neroubil bez skruží, nemůže býti činěn zodpovědným za jednání, které T. provedl na svou pěst, uved jej nad to ještě v omyl ohledně počátku práce. Ze sdělení T-ova musel prý míti obžalovaný za to, že s hloubením studně bude započato teprve 11. srpna 1922. Ohlásil-li tudíž svou návštěvu do P. na den 12. srpna 1922, aby tam učinil další dispoice a zákroky, dostal prý tím své povinnosti dohledu a jednal tak svědomitě, jak za daných poměrů bylo možno, 2. že není příčinné spojitosti mezi domnělým opomenutím stěžovatele a smrtí dělníka H-a, poněvadž prý z rozsudečných zjištění o bližších okolnostech úrazu vychází na jevo, že smrt H-ova byla zaviněna výlučně jednak jeho vlastním svrchovaně lehkomyšlným jednáním (ježto se nabídl, že sestoupí do studně, ačkoliv musel viděti, že mu hrozí nebezpečnost smrti, dělník Š. ho na to zvláště upozornil) a svrchovaně lehkomyšlným jednáním T-ovým (který, přes to, že byl od Š-y upozorněn na hrozící nebezpečí, ještě H-e povzbuzoval, aby ve studni pracoval). Za jich lehkomyšlné jednání nelze činiti obžalovaného zodpovědným.

Ani ta ani ona námitka neobstojí, uváží-li se toto: ad a) dle zákona ze 26. prosince 1893, čís. 193 ř. zák. smí prováděti práce, potřebné ke zřízení studně studnařský mistr; pouze v místech, kde jich není, přísluší toto oprávnění (koncesovaným) stavitelským, zednickým a tesařským mistrům (§ 5 cit. zák.). Min. nařízení ze 7. února 1907, čís. 24 ř. zák. obsahuje v §u 2 přesné předpisy o tom, jak se mají prováděti studnařské práce; u sypké půdy je předepsáno použití skruží, jejichž vypažování se smí diti podle §u 11 téhož nařízení jen pod znaleckým řízením. Rozsudek zjišťuje, že T. (který se ve svém konstitutu sám označuje jako štukátér), pracoval jako zednický polír jednak u stavitele N-ého, jednak jako dílovedoucí u firmy Antonín S. v P. při provádění pump a skruží. Oprávněným zednickým mistrem nebyl. Zodpovídá proto obžalovaný stavitel B., který svěřil provedení studnařských prací vyučenému zedníku T-ovi jako akordantovi, za dodržení bezpečnostních předpisů osobně. Své povinnosti, postarati se o náležitá bezpečnostní

opatření nedostál obžalovaný, jak rozsudek zjišťuje, ani z daleka. Svě-
řiv provedení práce T-ovi smlouvou ze dne 7. srpna 1922, nestaral se
dále o věc, jako by se ho přímo netýkala. Jeho povinností bylo, aby na-
řídil T-ovi, aby studniční jámu kopanou v půdě písčité a sypké ihned
roubil a vykružoval c e l ý m i s k r u Ź e m i, aby se postaral o to, aby
se nezačalo pracovatí dříve, než byl potřebný materiál zabezpečen, do-
vezen a práce náležitě připravena, a aby se včas přišel přesvědčiti, jak
se práce provádí a dbá-li se jeho rozkazů. To všecko opomenul obža-
lovaný učiniti a marně se snaží nyní omluviti se poukazem k tomu, že
T. začal svémocně pracovatí předčasně a nedbal jeho nařízení, by po-
užil skruží, neboť spoluzavinění T-ovo nemůže ho vyvinuti tam, kde
jeho vlastní zavinění ve směru objektivním jest tak nepochybné. Také
subjektivní vina obžalovaného jest v rozsudku zjištěna a odůvodněna
bezvadně. ad b) Z rozsudečných zjištění vyplývá, že smrtelný úraz
H-ův byl zaviněn nejen neopatrností usmrceného dělníka, nýbrž i hru-
bou nedbalostí T-ovou a stěžovatelovou. K neštěstí by bylo nedošlo,
kdyby byl obžalovaný B. nejen dal T-ovi rozkaz, aby použil c e l ý c h
skruží, nýbrž i dbal toho, aby se s prací nezačalo dříve, než byl zabez-
pečovací materiál na místě, a kdyby byl včas na práce dohlédl. Poně-
vadž se však o ni (mimo povšechný rozkaz o užití skruží) vůbec ne-
staral, na ni nedohlížel a se nepřesvědčil, jak je postaráno o bezpeč-
nost dělníků, spoluzavinil úraz. Příčinná spojitost mezi opomenutím stě-
žovatelovým a nastalým trestným výsledkem jest tudíž dána. Obžalo-
vaný nezodpovídá za cizí lehkomyšlnost, jak mylně dovozuje stížnost,
nýbrž za vlastní trestné zavinění. Spoluzavinění třetích osob — poško-
zeného a T-ovo — nemohou ho vyvinuti a nepřerušují příčinné spoji-
tosti, v rozsudku zjištěné a náležitě odůvodněné obsahem znaleckého
posudku.

Čís. 1805.

**Pokud výtká podloudnosti svatořečení Jana Nepomuckého je zleh-
čováním učení a obviňování papežů z nečestných vlastností posmívá-
ním se zařízení církve římsko-katolické (§ 303 tr. zák.).**

**Ustanovením §§ 122 a 125 ústavní listiny nebyla dotčena platnost
§u 303 tr. zák.**

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1924, Zm II 141/24.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení
zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olo-
mouci ze dne 12. prosince 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným pře-
činem podle §u 303 tr. zák. a přestupkem podle §§ 3, 19 zákona ze
dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Neprávem dovolává se zmateční stížnost ústavní listiny Českoslo-
venské republiky, zaručující svobodu svědomí a vyznání. Mají sice po-